ja astus kohe suure mailille poole. Aga oh õnnetust: maja ei olnud lahti! Nüüd alles tuli tal meelde, et ilusal majal võib olla oma elanik. „Aga vaatama peame ometi," mõtles ta ja helistas. Kõik seitse kellukest kõlisesid, ja nii heledalt, et neitsi päris kohkus.

Ennäe: roheline leht avanes ja välja vaatas — piibelehe-kuninga-poeg, kuldkroon käharatel juustel!